

okasat

Farlige naboer

Farlige naboer
© Kirsten Kirch
og
Special-pædagogisk forlag, 1997

Lix: 19,4 (MI: 8,4: Lo: 11,0)

Omslag: Lisbeth Neigaard

Tryk: Tarm Bogtryk & Offset A/S

ISBN: 87 7399 434 0

Af samme forfatter:
Når skoven bliver grøn

839 83
Kir

Kirsten Kirch

Farlige naboer

VERGEMENNTASKÓLINN
Á AKUREYRI
BÓKASAFN

Special-pædagogisk forlag

1. Det er svært at tjene penge

Mandag

Karen sætter skålen med kartofler på bordet. Så kigger hun rundt. Er alt parat? Fadet med kylling, skålen med salat. Salt og peber. Glas til vin og vand, - og mælk til Kim. Ja, det hele står på bordet.

Hun går ind i stuen, hvor Anton sidder og læser avis.

“Værsgo, så kan vi godt spise,” siger hun.

Anton lægger avisen, rejser sig og går ud i det store spisekøkken. Karen åbner døren ned til kælderen.

“Kim! Vi spiser nu,” råber hun ned ad kældertrappen. Hun står lidt og venter på svar. Så kalder hun igen. “Kim! Kom nu. Vi skal spise.”

Karen vil gå ned i kælderen, men Anton stopper hende.

“Hør nu her! Hvis ikke han kan komme, når du kalder, så må han klare sig uden aftensmad!” siger Anton og skænker vin i sit glas.

Karen står stille ved kældertrappen.

“Kom nu og sæt dig,” siger Anton. “Han må lære at komme, når du kalder. Han er jo ikke nogen baby mere.”

Karen sætter sig ved bordet. Hun skærer kylling og lægger kødet på Antons tallerken.

“Havde du en god dag på kontoret?” spørger Karen og kigger på Anton.

“Mmm,” svarer Anton. Han ser på sit ur. Så rejser han sig og går hen og tænder radioen. De spiser videre til lyden af radioavisen klokken 18.30.

Karen sidder og tænker på Kim. Hvorfor synes Anton ikke, hun skal gå ned og vække ham, hvis han ligger og sover? Sådant en stor dreng kan godt blive træt efter en lang skoledag, - og han vokser så meget for tiden, han har brug for mad...meget mad...

“Nå, det begynder at gå den rigtige vej,” siger Anton og peger på radioen. “Hørte du det? Nu begynder de at sende alle de unge på arbejde. Det er ikke for tidligt! De unge skal lære at arbejde - ikke bare få bistandshjælp! Jeg er træt af at betale skat til alle dem, der ikke gider arbejde!”

Karen nikker - og tænker på sin nevø, der har været arbejdsløs ingeniør i halvandet år nu. Han gider godt arbejde, men han kan ikke få noget.

“Almindelige mennesker har ingen penge tilbage, når de har betalt skat,” siger Anton og skænker mere rødvin. “Ingen almindelige mennesker har råd til at købe hus. Og hvad så med os ejendomsmæglere, - hvordan skal vi så tjene vores penge?”

Jeg kan godt sige dig, vi har snart ikke råd til at bo her mere, hvis ikke jeg tjener nogle penge i en fart!”

“Th, du godeste!” siger Karen og kigger forskrækket på sin mand.

Så kigger hun rundt i det store spisekøkken med de smukke skabe, opvaskemaskinen, mikrobølgeovnen, det fine porcelæn. Og tænker på stuerne, værelserne, de to badeværelser, den store dejlige have, - og kælderen.

Ikke råd til at bo her? Jamen, du godeste! De har boet her i næsten 10 år. Og hun er så glad for huset og den dejlige have.

“Jamen, Anton, er det rigtigt? Går det så dårligt i firmaet?” spørger Karen.

Anton nikker. "Tak for mad," siger han og rejser sig, "nu vil jeg se TV-avisen klokken 19."

Karen bliver siddende ved bordet. I tunge tanker. Hun tænker på sin datter, Lise, der er gravid. Lises mand, Thomas, arbejder i Antons firma. Jamen, hvordan skal Lise og Thomas klare sig, hvis firmaet går dårligt? Skal de så også sælge deres pæne, lille rækkehus, som de lige har købt? Og Lise skal føde om to måneder... jamen, du godeste, hvordan skal det gå?

Karen ryster på hovedet og rejser sig. Hun sætter opvasken i opvaskemaskinen og starter kaffemaskinen.

Så lægger hun hurtigt resten af kyllingen på en tallerken sammen med salat og kartofler. Hun går stille ned ad kældertrappen med tallerkenen i den ene hånd.

2. Hvor skal Kim hen?

Mandag aften

Karen banker forsigtigt på døren til Kims værelse. Der kommer ikke noget svar. Så åbner hun døren og går ind. Der er mørkt i værelset, men hun kan høre, at Kim ligger og sover.

Hun tænder lyset og sætter tallerkenen på hans bord. Kim bevæger sig, men han vågner ikke. Der er en mærkelig lugt i værelset, synes Karen.

"Kim, nu skal du vågne, min skat," siger hun og ruser ham forsigtigt i armen.

Kim mumler lidt og åbner øjnene. Han lægger hånden over øjnene, lyset gør ondt.

"Kim, vil du ikke have noget at spise?" spørger Karen og sætter tallerkenen på bordet. "Der er kylling. Far og jeg har spist."

Kim mumler. Karen synes, han ser underlig ud. Er han syg? Ih, du godeste, hvor er hans øjne røde!

"Har du feber?" spørger hun og lægger en hånd på hans pande. "Nej, du er ikke varm. Rejs dig nu op."

Spis noget mad. Skal du ikke lave lektier til i morgen? Det er tirsdag i morgen, så har du både engelsk og tysk.”

Karen kigger på Kims skrivebord. Computer, disketter, glas, kopper, bøger og hæfter.... Du godeste! Hvordan kan man arbejde i sådan et rod?

Kim sætter sig langsomt op i sengen og gnider sine øjne.

“Hvad er klokken?” spørger han søvnigt og gaber.

“Den er snart halv otte,” siger Karen.

Kim ser pludselig vågen ud. Han rejser sig hurtigt og tager sin jakke, der ligger på gulvet.

“Skal du gå?” spørger Karen forskrækket. “Jamen, skal du ikke spise noget? Har du ingen lektier til i morgen? Kim, hvor skal du hen?”

“Jeg har en aftale,” siger Kim. “Men tak for mad, - og tak fordi du vækkede mig.” Han tager et kyllingelår og bider af det, mens han går hen mod døren. “Så, lille mor, tag det nu roligt. Jeg har ingen lektier til i morgen. Jeg smutter. Hej...”

Kim er gået, og Karen sætter sig ned på hans seng. Hun kigger rundt. Snavsetøj på gulvet, tegneserier, kassettebånd, CDere, et par boksehandsker. Filmplakater på væggene, - også en plakat af en ung pige næsten uden tøj... stereoanlæg, computer, fjernsyn, telefon.

Du godeste, hvor har han mange ting, den dreng, tænker Karen. Og han er kun 17 år! Et stort værelse, egen indgang, eget badeværelse. Og motionsrummet ved siden af, med kondicykel og alle de moderne motionsmaskiner, boksebold og håndvægte... Vi har virkelig givet Kim de bedste muligheder, tænker Karen og smiler.

Men hvorfor ser Kim ikke glad ud? Karens smil forsvinder. Det sidste år har Kim været så lukket. Det er svært at få kontakt med ham, synes Karen.

Er Kim ked af det, fordi Anton ikke er tilfreds med ham?

Anton blev så skuffet, da Kim ikke kom i gymnasiet efter 9. klasse. Det var bedre for Kim at gå i 10. klasse, sagde klasselæreren, - og så måske på Teknisk Skole bagefter.

Anton taler hele tiden om Kims storesøstre. De var altid så dygtige i skolen. De kom i gymnasiet uden problemer, fik en flot studentereksamen, studerede på universitetet. Jura og kunsthistorie.

Anton er så stolt af sine døtre. Lise, der arbejder på et advokatkontor, og Sofie, der arbejder på et museum i London.

Det er synd for Kim, tænker Karen. Han var aldrig så dygtig i skolen. Han havde læseproblemer. Fik specialundervisning i flere år.

Han læser heller ikke meget nu. Men han er dygtig med en computer. Og han bruger mange timer i motionsrummet. Han laver styrketræning, og han har faktisk fået store muskler, tænker Karen. Større muskler end Anton har...

Du godeste! Anton! Kaffen!

Karen rejser sig hurtigt. Anton venter på sin kaffe.

3. Der kommer en taxa

Mandag nat

TV-avisen er slut. Anton ser lidt fodbold på en udenlandsk kanal. Karen drikker kaffe. Der er faktisk en engelsk serie på TV2, som hun gerne ville se, men...

Anton skifter rundt mellem kanalerne. Så finder han en kanal med gammel jazz-musik og skruer højt op.

Karen tager sit strikkesøj. Det er så dejligt at sidde i sine egne tanker, mens man strikker, synes hun.

Hun strikker en trøje til Lises baby. Trøjen skal være færdig til jul. Ih, du godeste, der er kun et par måneder til jul! Hun skal snart begynde at købe julegaver til familie og venner.

Bare det går godt med Lise, når hun skal føde. Men hun er ung og stærk. Kun 25 år. Karen selv var 37 år, da hun fik Kim - og det var ikke nemt.... Hun var nok for gammel.

Kim! Hvad laver han ? Hvor er han? Hvorfor har han aldrig lektier? Har de slet ikke lektier i 10. klasse?

Det er så svært med en dreng, synes Karen. Det var meget lettere med pigerne. Lise og Sofie. De kom

hjem og fortalte, hvad de havde lavet i skolen. De havde søde veninder. Det var så hyggeligt, når veninderne kom på besøg. Alle de søde unge piger i huset. Men så blev de voksne og flyttede hjemmefra.... Det er snart mange år siden.

Karen sukker. Hun kigger på uret. Snart halv elleve. Kommer Kim ikke snart hjem? Anton sidder i sin lænestol og sover. Karen rejser sig og går hen til ham.

“Anton,” siger hun stille og rører ved hans kind. “Anton, vil du ikke i seng? Klokken er mange.”

Anton åbner øjnene. Han ser på sit ur. Så gaber han.

“Nå, jeg må hellere gå i seng,” siger han. “Jeg får en hård dag på kontoret i morgen.”

Anton rejser sig langsomt og går hen mod døren. Han vender sig om mod Karen.

“Kommer du ikke i seng?” spørger han og gaber.

“Nej,” siger Karen. “Ikke lige nu. Jeg er ikke søvnig. Og der er noget i fjernsynet, jeg gerne vil se. Sov godt.”

“I lige måde,” svarer Anton og går.

Karen slukker fjernsynet. Så tænder hun for radioen. Der er et program om dyrelivet på Grønland. Karen strikker, mens hun hører om isbjørne og sæler.

Klokken tolv er Kim ikke kommet hjem. Karen er søvnig, hun vil gerne i seng. Det er begyndt at regne. Hun går hen til vinduet og kigger ud på vejen. Gadelamperne lyser gult på den stille villavej med de høje gamle træer. Der er lys i vinduerne i huset overfor, men der er mørkt i de andre huse på vejen. En stor kat løber over vejen og ind i haven ved nabohuset.

Karen håber, at nabohuset snart bliver solgt. Det har stået tomt i næsten et halvt år. Ejerne var nødt til at flytte, fordi de ikke havde råd til at bo der. Antons firma skal sælge huset, men det er svært, siger Anton. Ejerne vil have 1,4 million. Det er ikke for meget, siger Anton, for det er et meget stort og flot hus. Der er meget god plads til to familier. Men hvem har råd til det?

Åh, jeg håber, vi får nogle søde naboer, tænker Karen. Snart! Det er så uhyggeligt med et stort, tomt hus ved siden af.

Det regner stærkt nu. Vinden rusker i træerne, som smider gule blade ned på den våde vej.

Kim, lille skat, kom nu hjem, tænker Karen, mens hun kæler for den grønne plante, der står i vinduet.

Der kommer en bil på vejen hen mod huset. En taxa. Den standser foran huset. Hvem kommer her i taxa nu?

Taxaens dør bliver åbnet. En ung mand stiger ud. Kim!

Jamen, du godeste, hvorfor kommer han i taxa? Han plejer at cykle eller tage bussen. Karen forstår ikke noget. Hun ser Kim gå langsomt fra taxaen hen mod huset. Så hører hun kælderdøren blive åbnet og lukket.

Skal hun gå ned og snakke med Kim? Skal hun spørge ham, hvor han har været? Hvorfor han kommer her med en taxa klokken halv et om natten?

Nej, ikke nu. Det er bedre, at han går i seng og sover. Han skal tidligt op i morgen og i skole. Så kan hun snakke med ham efter skole.

Karen sukker. Så trækker hun gardinet for vinduet.

Nu vil hun i seng. Ligge i sin seng og lytte til regnen og vinden i træerne. Sove. I morgen vil hun snakke med Kim.

“Godnat,” hvisker hun og kysser et af plantens blanke, grønne blade.

4. Er der en køber til nabohuset?

Torsdag

Karen er lige kommet hjem fra plejehjemmet, hvor hun har besøgt fru Skovgaard og fru Jørgensen. Hver mandag og torsdag besøger hun de to gamle damer på plejehjemmet i nærheden. Det har hun gjort i snart tre år. Som besøgsven.

Det er et godt system, synes Karen. Nogle gamle er ensomme, fordi de ikke har familie i nærheden. De trænger til besøg af et menneske, som de kan snakke med. Et menneske, som har god tid. Og det har Karen. Hun går ikke på arbejde.

“Du skal gå hjemme og passe børn og hus,” - sådan har Anton altid sagt. “Jeg tjener penge nok.”

Det var dejligt at gå hjemme, da børnene var små. Der var liv i huset. Men nu har Karen næsten for meget tid. Så er det dejligt, at hun kan besøge de to gamle damer, der ikke har familie i byen.

Karen går rundt og vander de grønne planter i stuerne. Hun taler med dem, for hun har hørt, at planter vokser hurtigere, hvis man taler med dem.

“Ih, du godeste, hvor er du tør! Men du står jo også her ved varmeapparatet. Måske skal jeg flytte dig? Du kan komme herover i det andet vindue.”

Karen flytter planten over til det vindue, der vender mod det tomme nabohus.

“Her kan du se naboens hus. Ja, det tomme hus der. Er det ikke stort og flot, synes du? Jeg håber, at Anton snart kan finde nogle mennesker, der vil købe det. Nogle søde mennesker, så vi får nogle gode naboer igen. Det er så trist med et tomt hus ved siden af, synes du ikke?”

Telefonen ringer.

“Hej mor,” siger Lise. “Hvordan går det?”

“Jo tak, det går godt,” svarer Karen. “Jeg har lige

været hos Fru Jørgensen og fru Skovgaard. Det var hyggeligt. Hvad med dig, Lise? Skal du ikke snart have barselsorlov?”

“Nej, jeg har det fint, mor,” siger Lise. “Jeg vil hellere have min barselsorlov, efter at jeg har født. Jeg arbejder, til jeg føder!”

“Nå, ja, hvis ikke det er for hårdt,” siger Karen.

“Jamen, mor, jeg er ikke syg, - jeg er bare gravid!” siger Lise og griner. “Men ved du hvad, mor, - du får måske snart nye naboer. Thomas siger, at der er en interesseret køber til den store villa ved siden af jer. En ret ung mand, - men han har vist mange penge. Hvad siger du så?”

“Ih, du godeste, det lyder dejligt,” siger Karen. “En ung mand, - er han ikke gift?”

“Det ved jeg ikke. Jeg ved kun, hvad Thomas fortæller. Og han siger, at fyren er interesseret, - og han har penge. Måske har han arvet en masse penge.”

“Åh, jeg håber, han køber huset. Det vil være godt for firmaet,” siger Karen. “Og det er så uhyggeligt med et tomt hus lige ved siden af. Haven bliver så

grim, når ingen passer den.”

“Ja, I skal have nogle gode naboer, - og firmaet Høg & co. skal tjene nogle penge!” siger Lise. “Hvordan går det med Kim? Det er længe siden, jeg har snakket med ham.”

“Det går godt, han har det fint - ja, det ved jeg ikke rigtig...,” siger Karen.

“Er der noget galt, mor? Problemer med skolen igen?”

“Jeg ved ikke rigtig,” svarer Karen. “Han er bare så lukket for tiden. Jeg kan ikke komme i kontakt med ham...”

“Hvad siger far?” spørger Lise.

“Du ved, far har altid så travlt. Der er jo så mange problemer i firmaet,” svarer Karen.

“Åh, mor, du tager altid alle problemerne selv! Selvfølgelig skal du snakke med far om det, hvis der er problemer med Kim!”

“Ja ja, selvfølgelig. Det vil jeg da også, når han har

tid.... Selvfølgelig.”

“OK, mor, det må du love mig. Men jeg har travlt. Vi snakkes ved, - hej.”

“Farvel, Lise, min skat,” siger Karen og lægger røret på.

Karen står et stykke tid ved telefonen. Hun tænker på Kim. Han kom også hjem meget sent i nat. Karen lå vågen i sin seng og hørte kælder døren klokken halv tre. Hun kan ikke forstå det. Og i dag var han ikke i skole. Han var syg, sagde han i morges, da Karen prøvede at vække ham. Så tog hun på besøg på plejehjemmet. Da hun kom hjem, var Kim gået. Mærkeligt, tænker Karen.

Måske skal hun prøve at snakke med Anton om det? Hvis han har tid i aften...Nåh nej, i aften skal Anton til møde i ejendomsrådgiverne's forening. I morgen, måske.

5. En middag for to

Fredag aften

Karen står i køkkenet. Det lugter godt af mad i køkkenet. Hun har bagt brød, og nu sætter hun en lille roast-beef i ovnen. Hun har rensset grøntsager, og hun har lavet en salat.

Hvad er klokken? Snart seks. Så kommer Anton nok snart hjem fra kontoret. Det er fredag, så han kommer sent hjem.

Men hvad med Kim? Hvorfor er han ikke kommet hjem? Om fredagen har han fri klokken to. Og han har ikke ringet og sagt, at han kommer senere hjem i dag.

Han plejer at ringe, hvis han ikke kommer hjem til spisetid, tænker Karen. Hvis han besøger Søren eller Christian fra klassen. Men det er længe siden, han har snakket om dem. Det er også længe siden, de har besøgt Kim her, tænker Karen og går hen til vinduet. Hun kigger ud i den store have med de gamle træer.

Det store træ der i hjørnet, hvor Kim altid klatrede op, da han var en lille dreng på 7-8 år. Dengang var han en glad lille dreng. Også glad for at gå i skole. Men så kom problemerne med at læse... og Anton

var tit så vred.

Nu er Kim ikke så glad for skolen.

Karen sætter sig ned ved spisebordet. Hun bliver pludselig så træt.

Så hører hun Antons bil på vejen. Han kører ind i garagen. Kommer hen ad havegangen, ind i entréen. Han hænger sin jakke på bøjle i entréen, og så kommer han ud i køkkenet.

Anton går hen til Karen og giver hende et lille kys i nakken. Han ser glad ud.

“Uhm, det lugter godt,” siger Anton. “Jeg finder en flaske vin.”

Anton går ned i kælderen for at hente vin. Karen tager stegen ud af ovnen og tænder for grøntsagerne på komfuret. Hun kigger på uret. Næsten halv syv. Hvorfor kommer Kim ikke? Hvorfor ringer han ikke?

Anton kommer ud i køkkenet med en flaske vin. Han åbner flasken og hælder vin i to glas.

“Værsgo, frue, en god italiensk vin - lad os smage på den,” siger Anton og drikker lidt vin. “Uhm, ja, ikke dårlig.”

Anton kigger på uret. Klokken er over halv syv. Han går hurtigt hen og tænder radioen. Der er radioavis. Han sætter sig ved bordet og drikker lidt mere vin, mens han hører radioavis.

Karen dækker bord. Hun sætter kun to tallerkener på bordet.

“Skal Kim ikke have noget at spise?” spørger Anton.

“Nej,” svarer Karen hurtigt, “han ringede fra en kammerat og sagde, at han kommer senere hjem i dag. Men nu er maden færdig. Skal jeg give dig et stykke kød?”

Karen og Anton spiser, mens de hører radioavis. Krig i Tjetjenien, problemer i eks-Jugoslavien, salmonella i kyllingekødet, problemer med rockere i København, mere narko-kriminalitet i Danmark, - og vejrudsigten: regn og stærk blæst. I nat temperaturer ned til frysepunktet.

Anton slukker for radioen og tænder en cigaret.

“Tak for mad,” siger han. “Det smagte dejligt. Og ved du hvad, det ser lysere ud med nabohuset. Der

er en interesseret køber. Han skal se på huset i morgen formiddag.”

“Er det den unge mand, der har arvet en masse penge?” spørger Karen. “Lise ringede i går og fortalte, at der var en rig ung mand, der måske ville købe huset. Det havde Thomas fortalt.”

“For Pokker! En svigersøn i firmaet, og så kan man ikke selv komme hjem og fortælle sin kone en god nyhed!” Anton ser vred ud og ryster på hovedet. “Og jeg ved virkelig ikke, om den unge mand har arvet pengene eller lavet et bankrøveri! Jeg spørger aldrig folk, hvor de har deres penge fra. Men det gør Thomas måske?”

“Nej, selvfølgelig ikke,” siger Karen hurtigt.

Hun er vred på sig selv. Hvorfor siger hun sådan noget dumt noget? Nu har hun ødelagt det hele. Anton var så glad. Nu er han sur hele aftenen, tænker hun. Og det er fredag aften. Om fredagen plejer de at sidde og hygge sig i stuen med fjernsyn eller video og en god kage. Hvis ikke Anton er sur. Når Anton er sur, går han ind på det lille værelse, han kalder sit hjemme-kontor.

Åh nej, ikke i aften, tænker Karen. I aften vil hun så gerne snakke med Anton om Kim. Men det er ikke en god idé nu, det ved hun godt.

Anton rejser sig, tager sit vinglas og går ind i stuen. Han sætter sig i sin stol og tænder for fjernsynet. TV-avis.

Karen rydder op og starter opvaskemaskinen og kaffemaskinen.

Hun lægger den hjemmebagte kage på et fad. Så bærer hun kopper og kage ind i stuen, hvor Anton sidder og ser sur ud.

Karen går hen og kysser ham på panden. Han siger ikke noget. Karen stiller sig bag hans stol og begynder at massere hans nakke. Anton sætter sig i lænestolen, så hun bedre kan massere ham. Godt, tænker Karen, så kan vi måske alligevel få en hyggelig aften.

6. Kim kommer hjem

Fredag nat

Sent om aftenen sidder Karen og Anton og ser en amerikansk film. Karen kan ikke koncentrere sig om filmen. Den går for hurtigt, hun kan ikke forstå handlingen, - hun tænker på Kim. Han har ikke ringet. Hvorfor? Hvor er han? Hvad laver han?

Filmen er færdig, og Anton slukker for fjernsynet. Skal jeg snakke med ham om Kim nu? tænker Karen.

“Jeg vil lige gå ud og trække lidt frisk luft,” siger Anton og rejser sig.

Anton kan godt lide at gå ud på den stille villavej om aftenen, når det er stjerneklart. Så står han længe og kigger på stjerner på nattehimlen.

Karen går hen til vinduet. Hun vil ikke ud. Det er for koldt. Hun står og kæler lidt for den store plante i vinduet.

“Så så, rolig,” siger hun til planten. “Ja, jeg ved godt, at jeg er lidt nervøs i aften. Det kan du godt forstå, ikke?”

Se nu Anton. Han kigger på stjerner. Måske taler han med dem? Han har det ikke nemt for tiden. Ingen

vil købe dyre huse. Måske skal vi flytte herfra. Tror du, stjernerne kan fortælle ham, hvordan det skal gå? Og se, der er månen. Lige der over nabohusets tag. En halvmåne så fin og bleg. Og hvem kommer der? Jamen, det er jo Kim! Kim kommer hjem. Og nu får Anton øje på ham. Åh, bare Kim nu ikke siger noget forkert... Hvad var det, jeg sagde til Anton? At Kim var hos en kammerat? At han havde ringet? Jamen, sådan siger unge mænd, når de besøger en kæreste for første gang... Det er jeg sikker på.”

Karen ser, at Kim kommer hen til sin far. Hun ser, at Anton slår sin søn på skulderen. Kammeratligt. Så går Karen væk fra vinduet. Hun bærer kopper ud i køkkenet.

Anton og Kim kommer op ad den korte trappe og ind i huset.

De går ind i stuen. Karen kan høre, de snakker sammen. Hun skærer et stykke kage og lægger det på en tallerken. Så går hun ind i stuen.

“Kim, vil du ikke have et stykke kage, du har jo slet ikke fået aftensmad...” Karen slår sig selv på munden. Hvad er det nu hun siger? Hun ser på Kim. Han står midt i stuen og ser meget træt ud. Hans ansigt er lige så blegt som halvmånens.

“Ih, du godeste,” siger Karen, “du ser syg ud, er du bleg?”

Kim ser forvirret på hende.

“Åh, jeg mener, du ser bleg ud, er du syg?” siger Karen hurtigt og slår sig selv på panden. Hvorfor er hun altid så nervøs og dum?

Kim ryster på hovedet og sætter sig på en stol. Anton kigger først på Kim, så på Karen.

“Jamen, Kim, sikke en fin jakke, du har på. Er den ny?” spørger Karen og går hen og mærker på Kims jakke.

Det er en skindjakke, gyldent brun og silkeblød. Den ser meget dyr ud. Karen har aldrig set den før. Hvor har Kim penge fra til at købe sådan en dyr jakke?

“Den har jeg øhh.. lånt af Christian,” svarer Kim og flytter sig lidt i stolen.

“Hvad så,” siger Anton, “har I været ude og se på damer, du og Christian?”

Kim ser lidt forvirret på sin far. Så smiler han og nikker.

Anton går hen til barskabet og tager en flaske whisky og et glas.

“Hmm, skal den unge mand også have et glas?” spørger Anton og kigger på Kim.

“Nej tak, - jeg har faktisk lidt hovedpine... jeg tror, jeg vil gå ned i seng,” siger Kim og rejser sig langsomt.

Hans øjne er mærkeligt røde i det blege ansigt, ser Karen.

Henne ved døren vender Kim sig om og siger godnat.

“Godnat, min skat, og sov godt,” siger Karen.

Anton skænker whisky i sit glas og sætter sig i lænestolen.

“Ja ja,” siger han med trist stemme, “man skal nok være doktor i psykologi for at få en samtale med den unge herre. Det er lige som at tale til en dør, når man prøver at snakke med ham!”

“Du Anton,” siger Karen og sætter sig i sofaen, “jeg

tror faktisk, Kim har nogle problemer for tiden... jeg mener, han virker ikke så glad...”

“Problemer, problemer, problemer! Hør nu her, der har altid været problemer med den dreng!” siger Anton vredt. “Du har forkælet ham hele livet, det er derfor, han er så sløv! Hvis ikke du havde forkælet ham sådan, så var han i gymnasiet nu, på matematisk linje, - og ikke en forkælet mors dreng i 10. klasse!”

“Jamen, hans lærer sagde jo, at det var bedre at vente, og så...”

“Hør nu her!” råber Anton. “Den dreng har altid været dygtig til matematik. Se bare, hvordan han klarer store programmer på sin computer!”

“Anton,” siger Karen stille. “Tror du ikke, Kim er ked af det, fordi du blev så vred, da han ikke kom i gymnasiet. Fordi du altid snakker om Lise og Sofie, hvor dygtige de er, hvor fint de klarede sig i skolen..?”

“Hør nu her,” siger Anton og rejser sig. “Hør nu lige her! Kim har altid været en tøs dreng. Hvis han ikke kan tåle, at man snakker om hans søstre, så er det

fordi du altid har forkælet ham og pakket ham ind i vat!”

Anton går frem og tilbage over stuegulvet. Han er meget vred nu, kan Karen se. Hvad skal hun gøre? Hvorfor kan de ikke tale sammen uden at blive uvenner? Hvorfor vil Anton altid give hende skylden? Hun begynder at græde.

Anton stopper op midt på gulvet.

“Hvad er der nu i vejen?” spørger han usikkert.

Karen græder stille. Anton kommer langsomt hen til hende. Så sætter han sig i sofaen ved siden af hende og lægger en arm om hendes ryg. Han siger ikke noget.

De sidder længe uden at tale. Karen holder op med at græde. Hun er så træt nu. Hun vil i seng og sove. Bare sove. Glemme alt. Måske kan de snakke sammen i morgen?

7. Fru Thomsen gør rent

Lørdag formiddag

Anton og Karen har sovet længe. Anton spiser hurtig morgenmad, før han kører ind på kontoret. Han skal ordne en masse papirer, og så skal han vise nabohuset frem for den interesserede køber klokken 12.

Karen rydder op efter morgenmaden. Klokken er næsten ti. Kim sover endnu. Han sover altid længe om lørdagen. Om lidt kommer rengøringskone. Hun hjælper Karen hver lørdag med at gøre rent i det store hus.

Karen sætter sig på en køkkenstol. Det er faktisk ikke nødvendigt med en rengøringskone, tænker hun. Hvis vi ikke har råd til at bo her, så er det dumt, at vi skal betale fru Thomsen for rengøring hver uge. Jeg kan da godt klare det selv, selv om jeg har ondt i ryggen en gang imellem. Det må jeg snakke med Anton om.

Bare Anton nu kan få solgt naboens hus. Så tjener han en masse penge, og så kan vi måske alligevel beholde fru Thomsen. Det er så hyggeligt, at hun kommer hver lørdag. Og vi har kendt hinanden i

næsten ti år. Hun fortæller altid så sjovt om sine børn og børnebørn. Og hun har brug for pengene. Hendes mand er invalidepensionist.

Karen rejser sig og går hen og åbner køleskabet. Jo, der er brød og pålæg, så hun og fru Thomsen kan spise en lille frokost sammen, som de plejer.

Det ringer på døren. Det er fru Thomsen. Karen lukker op, og fru Thomsen hænger sin frakke i entréen. Så finder hun støvsugeren og går i gang. Karen tørrer støv af.

Fru Thomsen gør rent på de to badeværelser, mens Karen vander blomster. Hun glæder sig til at spise en sildemad sammen med fru Thomsen og snakke hyggeligt med hende.

Pludselig husker Karen, at der ikke er mere snaps i huset. Fru Thomsen kan så godt lide en snaps til en sildemad.

Jamen, Kim kan hente en flaske snaps. Og han skal da også vågne. Fru Thomsen skal gøre rent på hans værelse. Han kan ikke ligge og sove mere.

Karen skynder sig ned i kælderen. Hun banker på døren til Kims værelse. Han mumler et svar derinde. Så åbner hun døren. Igen den underlige lugt. Kim

ligger i sengen. Han er ved at vågne.

Karen åbner hans vindue, så der kan komme frisk luft ind.

“Godmorgen, min ven, har du sovet godt?”

Kim mumler og vender sig i sengen.

“Kim, ved du hvad, klokken er næsten tolv, og fru Thomsen skal snart gøre rent her. Du må hellere stå op. Og kan du ikke lige løbe ned til købmanden og købe en halv flaske snaps for mig, så er du sød. Fru Thomsen og jeg skal have en sildemad og en snaps til frokost.”

Karen går hen til Kim og rusker ham forsigtigt. “Er du vågen, skat?”

Kim nikker. Karen går hen til døren. Hun står lidt stille og kigger. Jo, han har åbne øjne, han er vågen nu. Så går Karen op i køkkenet.

Lidt efter kommer Kim. Han tager et glas juice fra køleskabet og drikker hurtigt. Så tager han et æble og begynder at spise.

“Her,” siger Karen og giver ham penge. “En halv rød Aalborg, ikke? Løber du nu? Så er du sød. Købmanden lukker klokken tolv.”

Kim rejser sig og går. Karen sætter tallerkener og glas på bordet til frokost. Fru Thomsen går ned i kælderen med støvsugeren.

Ti minutter efter kommer Kim tilbage. Han stiller snapseflasken på køkkenbordet.

“Mor,” siger han forpustet, “hvem var det, far stod sammen med? Her lige nu, ude ved naboens hus?”

“Nå, det var nok den unge mand, der er interesseret i at købe huset,” siger Karen glad. “Lyder det ikke dejligt? Nu kommer der måske snart mennesker i huset igen. Jeg håber bare, det er nogen søde mennesker.”

Kim ser så underlig ud, synes Karen. Han går hen til vinduet og kigger over i naboens have. Karen går hen ved siden af Kim. De står og kigger ud sammen. De ser Anton og en ung mand i pæn jakke og slips og et stort halstørklæde komme ud i naboens have. Den unge mand går rundt og kigger i haven, kigger på det store hus. Anton står stille og venter med hænderne på ryggen.

Kim trækker vejret hurtigt, synes Karen. Hvorfor virker han så nervøs? Er han ikke glad for, at de måske

snart får nye naboer?

“Forresten,” siger Kim pludselig og kigger på sit ur, “jeg har en aftale i byen. Jeg har faktisk travlt. Hej, jeg løber...”

Kim er ude ad døren, før Karen får tid til at svare. Du godeste, hvad er det med ham? Nå, han er nok forelsket, tænker hun. Han har sikkert en kæreste, - han vil bare ikke fortælle mig om det, - endnu. Det er helt i orden. Han må gerne have et par hemmeligheder.

Fra vinduet ser hun, at Anton og den unge mand går ind i nabohuset. Bare han nu vil købe det, tænker Karen og åbner en dåse sild.

Lidt efter kommer fru Thomsen op fra kælderen. Hun stiller støvsugeren på plads i køkkenskabet. Så står hun stille og åbner munden et par gange, men hun siger ikke noget. Karen kigger på hende. Hvad er der nu med fru Thomsen? Er alle mennesker underlige for tiden?

Fru Thomsen kommer hen til bordet. Hun sætter sig og lægger en klump sølvpapir på bordet. Så kigger hun på Karen. Hvorfor lægger hun affald på mit bord? Karen tager sølvpapiret og smider det i affalds-

posen.

“Tjah, der var nok for 500 kroner dér,” siger fru Thomsen.

Karen kigger på hende. Hvad snakker hun om, konen?

“Ja, det De smed i affaldsposen,” siger fru Thomsen. “Jeg synes selvfølgelig også, den slags skal smides væk. Men De skal måske lige gemme det, så De kan snakke med Kim om det...”

Karen står stille midt på gulvet. Hun forstår ikke noget.

Fru Thomsen rejser sig og går hen og tager sølvpapiret op af affaldsposen. Så lægger hun det på Karens tallerken.

Jamen du godeste, er konen blevet tosset? Hvorfor lægger hun den snavsede klump sølvpapir på min rene tallerken? Karen ved ikke, hvad hun skal sige. Kan folk blive tossede sådan lige pludselig?

“Sæt Dem nu ned, fru Høg,” siger fru Thomsen venligt.

Karen sætter sig ned. Fru Thomsen pakker sølvpapiret op. Indeni ligger der en stor, brun klump, som lugter mærkeligt. Karen tager den forsigtigt og lugter til den. Så smider hun den på bordet. Lugten! Hun får gåsehud over hele kroppen af den lugt. Jamen, det er jo sådan, det lugter på Kims værelse en gang imellem. Hvad er det for noget? Hun kigger med store øjne på fru Thomsen.

“Hash,” siger fru Thomsen. “Det er en temmelig stor klump, hvis Kim bare skal ryge det selv...”

“Jamen du godeste!” siger Karen.

Fru Thomsen tager snapseflasken og åbner den. Så skænker hun snaps i de to glas.

“Her, drik en snaps, fru Høg, - og skål for ungdommen!” siger fru Thomsen og nikker til Karen.

Karen tager glasset og drikker. Hun ser med store øjne på fru Thomsen, som smiler og blinker til hende.

“Nå, der blev De nok forskrækket, hvad fru Høg?” siger fru Thomsen. “Men det kan jeg godt forstå. Jeg ville også blive forskrækket, hvis jeg fandt sådan en stor klump på min søns værelse. Man ved jo aldrig,

hvad der kan ske med de unge, hvis de først begynder på den slags. Narko og kokain og sådan noget. Men De kan da være glad for, at jeg ikke fandt en brugt sprøjte!”

Karen skænker en snaps mere. Hun spilder på bordet, fordi hendes hænder ryster. Kim, min lille dreng, hvor er du? Hvad laver du? Kom hjem, Kim, nu! Kom hjem og fortæl mig det hele. Åh, hvad skal jeg gøre. Jeg forstår ikke noget. Og mit hovede. Det gør så ondt. Nu drikker jeg en snaps mere, det hjælper måske.

“Fru Høg, De bliver så bleg,” siger fru Thomsen. Hendes stemme kommer langt væk fra. “Vil De ind på sofaen og ligge ned? Kom, så skal jeg hjælpe Dem.”

Fru Thomsen hjælper Karen ind i stuen og ned på sofaen. Hun lægger et tæppe over Karen, som ligger med lukkede øjne og lytter til larmen i sit hovede.

“Jeg laver lige mit arbejde færdigt, så tager jeg hjem,” siger fru Thomsen stille. “God week-end, fru Høg. Og prøv så at få en god snak med Deres søn, ikke?”

Karen hører, at fru Thomsen gør rent i køkkenet. Så falder Karen i søvn og hører ikke, at fru Thomsen går.

8. En glad lørdag aften

Lørdag eftermiddag

“Nå, man blev nok træt efter rengøringen.”

Karen vågner forvirret. Var det Anton? Træt efter rengøringen? Nå ja, fru Thomsen var her. Er hun gået? Er Anton kommet hjem? Ja, hun kan høre ham i stuen. Karen åbner øjnene. Hovedpinen, er den væk? Ja, hun har ikke ondt i hovedet mere. Hvad er klokken? Du godeste, snart fem! Hun har sovet flere timer.

Karen sætter sig op i sofaen. Hun har ondt i ryggen. Så husker hun pludselig. Fru Thomsen og sølvpapiret. Den brune klump. Lugten.

“Har du sovet lidt?” spørger Anton og sætter sig ved siden af hende.

Karen nikker.

“Nu skal du høre,” siger Anton glad. “Han køber huset. Han vil give 1,2 millioner, kontant! Hvad siger du så? Jeg har snakket med ejerne. De accepterer. Kontant! Det er jo fantastisk! Det skal vi fejre, synes du ikke? Jeg har inviteret Lise og Thomas til i aften, til middag. Er det ikke en god idé? Thomas har faktisk lavet et godt stykke arbejde i den her sag. Har du noget god mad til i aften?”

Karen ser forskrækket på sin mand. Maden til i aften. Hun har helt glemt at tage kød op af fryseren. Hun kan ikke nå at lave mad. Umuligt. Hun ryster på hovedet. Og Kim... tårene kommer frem i hendes øjne. Hun blinker hurtigt.

“Jamen skat, det er da ikke noget at græde for,” siger Anton og klapper hende på kinden. “Hvis du ikke har noget mad parat, så ringer jeg bare til den franske restaurant, der bringer mad ud. Jeg beder om at få noget god mad til fem personer. Til klokken halv otte, er det i orden?”

Karen nikker. Anton rejser sig og går hen til telefonen. Han snakker med restauranten og bestiller mad. Derefter går han ned i kælderen og henter nogle flasker vin. Han nynner.

Karen rejser sig og går ud på badeværelset. Hun kommer noget koldt vand i ansigtet og ser på sig selv i spejlet. Jeg ser træt og kedelig ud, tænker hun. Mere koldt vand. Og så lidt øjenskygge og en læbestift. Sådan. Er det bedre?

Hun kigger længe på sig selv i spejlet. Tænker på Kim. Tårene kommer igen op i hendes øjne. Åh nej, ikke nu i aften. Nu skal vi være glade. Anton og Thomas har arbejdet hårdt, de har solgt huset, og vi tjener en masse penge. Hun prøver at smile til sig selv i spejlet, men smilet kommer ikke op i øjnene.

Hun går ind på soveværelset og finder en nederdel og en pæn bluse. Anton har sat musik på inde i stuen, klavermusik. Det lyder dejligt.

Karen kigger på sig selv i det store spejl. Jo, nu ser hun pæn ud. Lidt træt og gammel, måske, men pæn. Hun trækker vejret dybt et par gange. Så går hun ind i stuen til Anton.

Han sidder i sin lænestol og ryger en cigaret, mens hans fod vipper i takt til musikken.

“Hvad med Kim, er han hjemme?” spørger han.

“Nej, ikke lige nu,” siger Karen og flytter lidt på en

plante i vinduet. "Men han ringer nok, hvis han ikke kommer hjem til spisetid."

"Tjah, sådan en ung mand skal vel også bruge tid på piger," siger Anton og smiler. "Sig mig, har han ikke en kæreste? Det ved du sikkert. Han plejer jo at fortælle sin mor alting..."

"Jo, jeg tror nok, han kommer sammen med en pige," siger Karen. "Men han har ikke fortalt mig så meget..."

"Nej, men det er da i orden," siger Anton. "Du, synes du ikke, vi skulle slappe af med en god film på video. Nu skal du ikke stå i køkkenet og lave mad. Vi kan lige dække bordet i spisestuen, og så har vi god tid, til Lise og Thomas kommer klokken halv otte."

"Jo, det kan vi godt," smiler Karen.

Hun dækker bord, mens Anton finder en video, han gerne vil se. En gammel western. Karen finder sit strikkesæt frem og sidder med sine egne tanker, mens Anton nyder filmen.

Klokken kvart over syv kommer maden fra restau-

ranten. Filmen er ikke færdig, så Anton bliver siddende, mens Karen går ud i køkkenet og anretter maden. Kim har ikke ringet. Karen går ind i spisestuen og tager stille den femte tallerken væk. Sådan, nu er der dækket bord til fire.

Det ringer på døren. Karen åbner.

"Hej mor," siger Lise. "Og værsgo." Lise giver sin mor en buket smukke roser. Karen kysser sin datter og hilser på sin svigersøn.

Lise og Thomas går ind i stuen. Anton slukker for fjernsynet, filmen er færdig. Karen sætter roserne i en vase og stiller vasen i spisestuen. Så begynder hun at bære mad fra køkkenet ind i spisestuen. Lise kommer ud og hjælper hende. Lises mave er blevet meget stor i den sidste tid, men hun ser glad ud.

"Nej, Lise, gå bare ind og sæt dig, jeg skal nok klare det her," siger Karen. "Er du ikke træt med den store mave?"

"Mor, altså, jeg er bare gravid, ikke syg," griner Lise og kysser sin mor på kinden. "Hvad med Kim? Er han hjemme i aften? Det er så længe siden, jeg har set lillebror."

“Kim er ...” Karen kan pludselig ikke tale. Nu kommer tårerne igen. Karen blinker hurtigt og vender sig væk fra Lise, men det hjælper ikke. Hun mærker, at Lise lægger en arm om hendes ryg.

“Mor, hvad er der?” spørger Lise stille.

Tårerne løber ned ad Karens kinder. Hun åbner for vandhanen, så de ikke kan høre inde i stuen, at hun begynder at græde højt. Lise klemmer om hendes skuldre, og lidt efter holder Karen op med at græde.

“Mor, fortæl mig så, hvad der er i vejen,” siger Lise meget roligt.

“Jeg ved det ikke rigtigt, men Kim er så ... han ryger hash!” siger Karen.

Lise kigger på sin mor. Så smiler hun og tager sin mors hænder.

“Ja, det gør han sikkert,” siger Lise. “Det gør de næsten allesammen i den alder. Det gjorde jeg da også. Et par gange.”

“Jamen Lise da, du godeste!” siger Karen og ser helt forvirret ud.

“Det er da ikke noget at være så bange for, mor. Se

på mig! Er jeg ikke et ordentligt menneske? Er Kim ikke en fornuftig ung mand? Det er bare noget, de fleste unge mennesker prøver. Men vi bliver jo gode skatteborgere alligevel, ikke! Slap nu af, det er ikke en katastrofe. Har du fortalt det til far?”

Karen ryster på hovedet.

“Nej, det tænkte jeg nok,” siger Lise. “Du vil altid beskytte far mod alle problemer, og så går du og tænker for meget alene. Det er ikke godt for dig. Ved du hvad, jeg skal nok snakke med Kim om det der. Slap nu af. Vi skal have en hyggelig aften sammen, ikke?”

Karen nikker og smiler. Hun tørrer sine øjne og smiler igen. Lise vil hjælpe hende. Lise er så rolig og så fornuftig. Hun skal nok klare Kim. Så er det ikke nødvendigt at snakke med Anton om det.

“Skal vi gå ind til mændene?” spørger Lise. “Jeg er sulten som en ulv!”

9. Det ringer på døren

Lørdag aften

“Tusind tak for en rigtig hyggelig aften,” siger Thomas og løfter sit glas. “Nu må vi hellere komme hjem. Lise er træt, - og vi ses på kontoret i morgen klokken elleve, ikke Anton?”

“Jo, jeg glæder mig til at se, når han skriver under på papirerne, så den handel er i orden. Skål!” siger Anton og hilser på sin svigersøn.

Lise smiler til sin mor.

De rejser sig, og Lise hjælper sin mor med at bære kopper og glas ud i køkkenet. Klokken er næsten tolv, men Karen er ikke søvngig. Hun tænker på Kim.

Alle fire står i entréen. Thomas hjælper Lise med at få frakke på.

“Det er praktisk at have en kone, der ikke drikker,” siger Thomas og klapper Lise på hendes tykke mave. “Så kan hun køre hjem efter sådan en aften med god vin.”

Det ringer på døren.

Alle fire stopper op og kigger på hinanden. Midt om natten! Hvem ringer på midt om natten?

Anton åbner døren. Udenfor står to politibetjente. Karen skriger og holder sig for munden. Lise lægger hurtigt begge arme om sin mors skuldre.

“Ja, god aften. Det er måske Karen Høg og Anton Høg?” spørger den ene politibetjent og kigger spørgende på Karen og Anton.

De nikker.

“Må vi have lov til at komme indenfor et øjeblik?”

“Øh...ja, selvfølgelig,” siger Anton, “men hvad drejer det sig om?”

De to politibetjente går langsomt ind i stuen og står midt på gulvet. Karen kan næsten ikke gå på sine ben, men Lise støtter hende og sætter hende i en stol. Anton kommer hen og står ved siden af stolen.

“Vi må desværre meddele Dem, at Deres søn, Kim Høg, ligger på hospitalet,” siger politibetjenten og kigger på Karen og Anton. “Han er ikke i livsfare, men han er kvæstet.”

Karen kan ikke sige noget. Hun kan kun tænke: Han

er ikke død. Han er ikke død.

“Hvad skal det sige?” spørger Anton. “En trafikulykke? Kvæstet... hvordan?”

“Han er blevet skudt gennem venstre skulder. Han ligger på operationsbordet nu. Og så er der et par mindre kvæstelser. En finger på højre hånd er brækket, og han har fået flere slag i ansigtet. Men han skal nok blive OK igen,” siger betjenten og smiler lidt til Karen.

“Jamen, hvordan er alt det sket?” spørger Anton. “Skudt i skulderen? Min søn?”

“Vi fandt ham uden for et værtshus. En beboer i gaden ringede til politiet, fordi der lå en ung mand og blødte på gaden. På værtshuset var der ingen, der havde set eller hørt noget - siger de. Det er et værtshus, hvor der kommer en del rockere, - og hvor der er temmelig meget narkohandel.”

Betjenten holder en pause og kigger på Anton og Karen. Ingen af dem siger noget.

“Ved De noget om, hvad Deres søn lavede ved det værtshus i aften?” spørger betjenten.

Karen ryster på hovedet. Anton kigger på Karen, derefter ser han på betjenten og ryster også på hovedet. “Nej, vi forstår ikke noget” siger Anton. “Men hør nu her! I må da spørge de folk på værtshuset, om de har set noget. Man kan da ikke skyde en ung mand, uden at nogen hører det!”

“De kan være helt sikker på, at vi skal gøre alt, hvad vi kan for at opklare sagen,” siger betjenten. “Hvis De kommer i tanker om noget vigtigt, kan De ringe til mig eller min kollega på dette nummer.” Betjenten giver Anton et kort med navne og telefonnummer.

“Hvordan har han det?” spørger Karen med lille stemme. “Hvornår kan vi besøge ham?”

“Lægerne opererer nu, men de er nok snart færdige,” svarer betjenten. “Det varer selvfølgelig et stykke tid, før Deres søn vågner af narkosen. De kan ringe til hospitalet og spørge en sygeplejerske. Han ligger på afdeling K2.”

De to betjente siger farvel og går.

10 Besøg på hospitalet

Lørdag nat

Anton lægger røret på. Han har talt med en sygeplejerske på hospitalet.

“De er færdige med operationen,” siger Anton til de andre. “Kim vågner nok snart. Mor og jeg tager ind på hospitalet.”

Thomas kigger på Lise, men hun ryster på hovedet.

“Nej,” siger Lise, “vi tager ikke med nu. Det er bedre, at vi kommer og besøger ham i morgen, når han har sovet. Det er jo søndag i morgen, så vi har hele dagen.”

Lise går hen til Karen og giver hende et knus.

“Så, mor. Tag det nu roligt,” siger Lise og kysser sin mor på kinden. “Det er nok ikke så alvorligt. Men du har selvfølgelig fået et chok. Hils Kim fra Thomas og mig,” siger hun. “Sig til ham, at vi kommer i morgen formiddag.”

“Øh, undskyld, Anton,” siger Thomas, “kan du køre bil lige nu? Jeg mener, har du ikke drukket for meget

vin? Lise kan køre jer til hospitalet, og så kører vi to hjem bagefter.”

“Gud ja, det er rigtigt!” siger Lise. “Det var godt, du tænkte på det, skat. Kom, så tager vi af sted.”

Anton siger ikke noget, mens han tager sin frakke på. Så går de ud til bilen og kører til hospitalet. Lise og Thomas siger godnat og kører hjem.

Karen og Anton finder afdeling K2. Men hvor ligger Kim?

De går hen ad gangen. De kommer til en dør, hvor der står “Vagt”.

Anton banker på døren. En sygeplejerske lukker op.

“Kim Høg,” siger Anton. “En ung mand med et skudsår... Vi er hans forældre.”

“Goddag,” siger sygeplejersken. “Kim ligger på opvågningsstuen. Han er ikke helt vågen. Når han er vågen, bliver han kørt herop på afdelingen. Vi har et opholdsrum, hvor De kan sidde og vente. Det varer sikkert ikke længe.”

Karen og Anton går hen ad gangen til opholdsrummet. Der er ét for rygere og ét for ikke-rygere.

Anton vælger rygerummet. De går ind og sætter sig. Anton tænder en cigaret.

Karen sidder i sine egne tanker. Jamen, du godeste, min lille dreng. Hvordan kan det gå så galt? Hvordan kan man blive skudt, af en rigtig pistol, i Danmark? Hvem kan gøre sådan noget? Kim er kun en dreng. Hvem kan skyde en dreng? Hvad lavede Kim i den gade? Var han inde på det værtshus? Et værtshus med rockere og narkomaner, sagde betjenten. Jamen, hvad skulle Kim lave der? Han er jo ikke rocker, og han er heller ikke narkoman.... Fru Thomsen! Den brune klump! Hash... for mange tusind kroner. Den dyre skindjakke... Jamen du godeste..?

Sygeplejersken kommer ind på opholdsrummet.

“Ja, så er Kim vågen. Han ligger på stue 31,” siger sygeplejersken.

Karen og Anton følger efter sygeplejersken hen til stue 31. Karens hjerte banker vildt - hvordan ser hendes lille dreng ud? Hun lukker øjnene et øjeblik, så går hun efter Anton ind på stuen.

Kim ligger med lukkede øjne i en hvid seng. Åh, se den lange tynde slange, der drypper blod ind i hans krop. Åh, hvor er han hvid i ansigtet! Men se det

ene øje, så rødt og tykt! Og hans højre hånd, i gips... Karen går stille hen til sengen. Hun tager forsigtigt Kims venstre hånd og hvisker hans navn.

Kim åbner det raske øje og ser på hende. Han prøver at smile. Så lukker han øjet igen. Karen klemmer hans hånd.

“Far er her også,” hvisker hun i Kims øre. “Lille Kim. Gør det ondt?”

Kim åbner øjet igen. Anton kommer hen til sengen.

Kim ser på ham og hvisker: “Hej, far.... det var fordi....”

Kim vender sig mod Karen. Han åbner og lukker munden flere gange. “Undskyld, mor,” mumler han, “men jeg ville bare ... det var fordi ...huset, ikke dem....” Kims øje lukker sig igen.

“Jamen, lille skat, du skal da ikke sige undskyld,” siger Karen og tørrer sine tårer væk med hånden. “Du skal bare ligge stille og roligt her og blive rask igen. Du skal bare blive rask og frisk igen. Så du kan komme hjem til far og mig.”

Sygeplejersken kommer hen til sengen. Hun lægger

en hånd på Karens arm.

“Jeg tror, Kim skal sove nu,” siger hun stille. “I morgen, når han har sovet godt, så kan I meget bedre snakke sammen. Vi skal nok ringe til jer, hvis Kim vågner og gerne vil se jer.”

“Ja, kom, Karen,” siger Anton, “vi tager hjem nu. Han har det bedre i morgen.”

M. Samtale om natten

Lørdag nat

I taxaen hjem taler Karen og Anton ikke sammen. De sidder i deres egne tanker, mens bilen suser gennem den mørke og stille by.

Hjemme i huset tager Anton en flaske whisky frem og hældes op i to glas.

“Kom her, Karen,” siger han og går hen til sofaen. “Sæt dig her lidt. Vi kan jo ikke sove nu, vel?”

Karen sætter sig i sofaen. Skal hun fortælle Anton om den klump i sølvpapiret nu? Nej, det er nok en dårlig ide. Så kan han ikke sove, og i morgen skal han sælge nabohuset, og klokken er mange nu, over to...

“Jeg forstår ikke, hvad politiet laver i det her land!” siger Anton vredt. “Vi betaler alle sammen en masse penge i skat, men politiet kan ikke finde ud af, hvem der skyder en ung mand på gaden. Rockere og nar-komaner! Skal de styre landet? Skal min søn ligge på gaden og bløde? Sikke et samfund!”

“Ja, det må du nok sige,” siger Karen. “Der er også mange, der er bange for at gå på gaden om aftenen. Fru Henriksen - jeg mødte hende i Magasin sidste uge - hun sagde også, at hun var bange for at gå på gaden, for hendes veninde, hun havde hørt om en dame, der fik stjålet sin taske.”

“Jamen, hør nu her, jeg snakker ikke om nervøse gamle damer med alt for meget fantasi,” siger Anton og slår i bordet. “Jeg snakker om vores søn. En pæn ung mand, som aldrig har lavet noget kriminelt. Hvorfor ligger han på hospitalet med et skudsår? Kan du sige mig det?”

Karen svarer ikke. Hun sidder og kigger ned i bordet. Så rejser hun sig pludselig. Hun går hen til vinduet og kigger på den store plante, der står i vindueskarmen.

“Jeg er helt forvirret,” siger hun. “Undskyld, jeg giver lige planterne noget vand. De er helt tørre.”

Karen henter vand og går rundt i stuen og vander planterne.

“Så, værsgo, drik nu bare. Du var tørstig, var du ikke?” hvisker Karen til en plante.

Anton ryster på hovedet.

“Hør nu her! Snakker du med mig om Kim, eller snakker du bare med dine tørre planter?”

“Jamen Anton, selvfølgelig snakker vi om Kim,” siger Karen og kæler med nervøse hænder for den store smukke plante i vinduet. “Jeg ville bare ... jeg mener, vi kan jo ikke sove lige nu, og tanterne var så plørstige... sludder, jeg mener, planterne var så tørstige. Og Kim var så - jeg ved ikke - han var så lille. Og bleg.”

Karen græder. Hendes tårer falder ned på plantens

grønne blade.

“Og han ville sige noget til os. Jeg ved ikke, - han ville sige undskyld, men jeg forstår ikke noget.”

“Nej, jeg forstår heller ikke noget,” siger Anton og tænder en cigaret. “Kim fortæller aldrig noget om, hvad han laver. Når jeg prøver at snakke med ham, så er det lige som at tale til en dør.”

“Du, der er noget, jeg tit tænker på,” siger Karen og prøver at holde op med at græde. “Jeg tænker tit på, at vi fik Kim alt for sent. Jeg mener... jeg var 37 år, og du var 44. Det var måske ikke så godt?”

Karen tørrer tårerne af plantens blanke blade og ser nervøst på Anton. Han siger ikke noget.

“Jeg mener, Kim var en slags enebarn,” fortsætter Karen hurtigt. “Lise og Sofie var jo så store, da Kim var en lille dreng. Og du havde altid så travlt. Altid arbejde og arbejde og arbejde. Ja, jeg ved godt, at du har tjent alle pengene, og det var nødvendigt med alt det arbejde. Men du havde aldrig tid til at tage med ham til en fodboldkamp, aldrig tid til at tage ham med på en fisketur, eller en cykeltur. Du skulle jo sælge huse i week-enden, og jeg var for gammel og dum til den slags...”

Anton er helt hvid i ansigtet. Han rejser sig og begynder at gå rundt i stuen. I lang tid siger han ikke noget. Så går han hen til Karen, der står ved planten. Anton tager planten og smider den på gulvet. Jord og glasskår og grønne blade flyver ud på gulvet.

“Karen,” siger Anton roligt med stenansigt, “du skal ikke stå her og fortælle mig, at jeg har været en dårlig far. Du skal ikke fortælle mig, at jeg har været for gammel. Jeg har ikke været for gammel til at tjene en masse penge, så jeg kunne give Kim alle de ting, en dreng har brug for. Stereoanlæg, computer, eget værelse med egen indgang. Og give dig et stort hus, en dejlig have. Alt det tøj, du har brug for. Jeg har ikke været for gammel til at tjene penge. Du har aldrig været nødt til at gå på arbejde. Men du - du har forkælet den dreng! Han er blevet en tøsedreng. Blød! Mors dreng! Og nu går jeg i seng, Karen. Så kan du snakke med dine planter i fred og ro! Jeg skal på arbejde i morgen. Sælge et hus. Tjene nogle penge - hvis det interesserer dig?”

Anton går med stive skridt ud af stuen. Karen står stille ved vinduet og kigger ned på gulvet, hvor den kvæstede plante ligger.

Så går hun stille ud i køkkenet og henter en kost. Hun fejer det hele sammen og smider det i affaldsposen.

12. Lise og Karen lægger en plan

Søndag formiddag

En dør smækker hårdt. Karen vågner. Hvad var det? Hvor er hun?

Hun åbner øjnene. Nå, her ligger jeg på sofaen. Jamen, du godeste, - på sofaen, med tøj på, om morgenen.

Langsomt husker Karen. Natten, Anton, planten på gulvet, Kim... Var det en dør, der smækkede lige nu? Er Anton allerede taget på kontoret? Hvad er klokken? Du godeste, halv ti! Hospitalet? Nej, de har ikke ringet. Det går sikkert godt med Kim.

Karen rejser sig. Hun har ondt i ryggen. Nu vil hun først ringe til hospitalet. Så bliver det godt med en kop kaffe bagefter.

“Afdeling K2. Goddag, fru Høg, ja, Kim har det godt. Ja, han har spist morgenmad. Han har sovet godt. Nej, han har ikke store smerter. Lige nu har han besøg, jeg tror, det er hans søster, ja, en gravid ung kvinde, hun er inde hos ham nu. Ja, fru Høg, jeg skal nok sige til ham, at De kommer snart. Ja, farvel.”

Hvad nu? Et hurtigt bad, en kop kaffe, og så afsted til hospitalet.

Fra badeværelset hører Karen telefonen. Hun løber ind i stuen med et håndklæde om sig.

“Hej mor, det er Lise. Har du sovet godt? Nåh. Jeg ringer fra hospitalet. Ja, Kim har det godt. Men vi har travlt, du og jeg. Kan du tage en taxa ind til kontoret nu? Ind til far og Thomas? Du skal skynde dig. Det er vigtigt. Jeg kommer også derind. Der er noget, jeg skal fortælle dig og far og Thomas. Nej, jeg kan ikke fortælle dig mere nu. Ring efter en taxa nu, ikke.”

En halv time senere betaler Karen taxachaufføren og går hen til den ejendom i centrum, hvor Antons firma har kontor. Hun åbner døren og går ind på trappeopgangen.

“Hej mor!” siger en stemme bag døren.

“Ih, du alt forbarmende! Jamen, er det dig, Lise. Du gjorde mig så forskrækket!” siger Karen til Lise. “Hvorfor står du der og gemmer dig? Jeg troede, du var oppe hos far og Thomas.”

“Det var godt, du kom så hurtigt, mor. Far og Thomas skal have møde klokken elleve med ham, der vil købe huset, ikke?”

“Jo, det tror jeg nok,” siger Karen og kigger på sit ur. Kvart i elleve.

“OK mor, hør så her. Jeg vil fortælle dig noget, du ikke bliver glad for. Men altså, Kim er meget urolig. Det handler om nabohuset. Ja, nabohuset, som far og Thomas er ved at sælge. Kim siger, at rockerne vil købe det. Ja, ham den unge mand i jakke og slips, det er en rocker. Det er bare noget tøj, han tager på, når han skal snakke med far om det hus. Hvor tror du, han får 1,2 millioner kontant fra? Jeg tror, den slags penge kommer fra narkohandel. Det er måske ikke alle rockere, der handler med narko, men nogle gør. Har du lyst til at få en stor gruppe rockere som naboer, mor?”

Rockere som naboer? Du godeste, aldrig i livet! Nej, det er for galt! Deres smukke fredelige villavej! En rockerborg som nabo. Aldrig!

“Lise, hvordan ved Kim det om rockerne?” spørger Karen med fast og rolig stemme.

“Det ved han, fordi han kender nogle af dem,” siger Lise.

“Kender dem, - hvad mener du?”

“Jo, mor, Kim har haft kontakt med nogle rockere et stykke tid. Han har solgt hash for dem, - han har været pusher.”

“Pusher? Sådan en, der sælger narkotika videre til de stakkels narkomaner? Jamen, min dreng? Jamen...?”

“Ja, din dreng. Han fik et chok i går, da han kom hjem fra købmanden ved 12-tiden. Han fik øje på far og ham rockeren i jakke og slips. Du ved, da de så på nabohuset i går. Og så tog Kim ind til byen for at finde ham rockeren, - ham de kalder “Spade”. - Mor, sæt dig lige ned. Jo, du kan godt sidde på trappen her.”

Karen sætter sig ned på trappen. Lise fortsætter med at fortælle.

“Kim fandt ‘Spaden’ på et værtshus med en masse narkohandel. Det var i går aftes ved 11-tiden. Og Kim, det lille fjols, han troede, han kunne gå hen til ‘Spaden’ og sige: “Hør, du der, I skal ikke købe det hus, for så bliver min mor ked af det.” ‘Spaden’ grinede ad Kim, og så ville Kim slås med ham. Et par minutter efter lå Kim på gaden med en pistolkugle i skulderen.”

Lise sætter sig ned ved siden af Karen og tager hendes hånd. Den er iskold.

“Hvad nu?” hvisker Karen. “Hvad gør vi nu?”

“Nu går vi op til far og Thomas. Jeg tager dem med ind på det lille kontor og fortæller det hele. Du bliver i det store kontor og spiller sekretær, når ‘Spaden’ kommer. Jeg har brug for tid til at forklare det hele for far. Du må bare sige til ‘Spaden’, at han skal vente. Kan du klare det?”

Karens hjerte sidder helt oppe i halsen, og det banker vildt.

“Ja, det skal jeg nok, - selvfølgelig,” hvisker hun.

13. Teater på kontoret

Søndag formiddag

Karen sidder ved Antons store skrivebord. Hun har en kuglepen i hånden og en masse papirer på bordet.

Anton og Thomas er gået med Lise ind på det lille kontor. Karen kan høre Antons stemme gennem den tykke dør, når han råber højt.

Hun kigger på uret. Tre minutter over elleve. Karen lukker øjnene og ser en masse store tykke rockere med skaldede hoveder, sorte læderjakker, på store motorcykler - de kommer kørende på den stille vil-lavej hen til nabohuset - de kører på motorcykler helt ind i huset, det larmer ... Hun åbner øjnene og ryster på hovedet. Aldrig i livet!

Døren til kontoret går op. Der er han! En mand i 30-årsalderen kommer ind på kontoret. Jakke og slips - og langt hår i hestehale. Det er ham, tænker Karen. Han går hen til hende.

“Jeg har en aftale med Anton Høg,” siger han.

“Ja, goddag. Hr. Høg er lidt forsinket, desværre,”

siger Karen og smiler meget høfligt. “Hvis De vil sidde lidt der i sofaen og vente, så er han sikkert klar om et øjeblik. Har De lyst til en kop kaffe?”

Manden nikker, og Karen går ud i det lille køkken og hælder en kop kaffe op.

“Spader og fløde?” spørger hun. “Åh, jeg mener, sukker og fløde?” retter hun hurtigt.

Manden kigger på hende. Så ryster han på hovedet. Hun giver ham kaffen og sætter sig ved skrivebordet igen.

Manden drikker kaffe. Han ser på sit ur. Irriteret. Karen prøver at se travl ud. Hun flytter papirerne på skrivebordet.

Manden kigger på hende. Længe. Åh Gud, han har skudt min søn. Karen har ondt i maven. Kan han se, at hun ikke er rigtig sekretær? Kan han høre Antons stemme? Nej, der er stille inde på det lille kontor nu.

Så går døren op. Anton og Thomas kommer ind på det store kontor. Anton får øje på Karen og bliver forvirret et øjeblik. Hun sidder på hans plads. Hvor skal han sætte sig nu?

Anton går hen til sofaen og rækker hånden frem mod manden med hestehalen.

“Ja goddag, og undskyld forsinkelsen,” siger Anton, “men der er sket noget uventet. Noget overraskende. Jeg beklager meget, men ejerne vil pludselig ikke sælge huset alligevel.”

Manden med hestehalen springer op fra sofaen og ser vred ud.

“Ja, jeg forstår, at De er skuffet,” siger Anton. “Jeg er selvfølgelig også ked af det, men det er jo ejerne, der bestemmer, - og ejerne har pludselig arvet en masse penge. Så derfor... jeg håber, De forstår. Jeg er jo kun ejendomsmægler, så jeg kan desværre ikke gøre noget, når ejerne pludselig skifter mening...”

Anton kan ikke finde mere at sige. Hestehalen kigger fra Karen til Anton og til Thomas. Han står og tænker.

Thomas går hurtigt hen til ham og rækker hånden frem.

“Ja, det var jo trist, men vi siger tak for interessen. Vi håber, vi snart får et andet hus til salg, som De vil være interesseret i at købe. Så vi siger ikke farvel, - men på gensyn.”

Thomas lægger en venlig arm om mandens skulder og følger ham hen til døren.

“Godt klaret!” råber Lise og kommer ind på det store kontor.

“Så er han ude af historien, heldigvis! Ham og alle hans søde kammerater med de store motorcykler.” Lise går hen til sin mor og omfavner hende. Karen smiler med blanke øjne og røde kinder.

“Ja, men nu står vi med et problem - eller to,” siger Anton og sætter sig træt i sofaen.

“Det ene problem er selvfølgelig Kim, og det skal vi snakke om senere,” fortsætter han. “Men det andet problem skal vi snakke om nu: Hvad siger vi til ejerne? De var så glade, fordi der endelig var nogen, der ville købe det store hus. De mangler pengene. Og vores opgave er at sælge deres hus, ikke at sende 1,2 millioner ud ad døren!”

“Ja, det er faktisk et ret stort problem,” siger Thomas og kigger på Lise og Karen. “Det forstår I godt, ikke?”

“Jo, selvfølgelig,” siger Lise. “Men det kan vi måske klare. Jeg har en idé. En god idé, synes jeg selv.”

Jeg henter lige noget kaffe til os alle sammen. Så skal I høre, hvad jeg har tænkt.”

14. Et hus med plads til to familier

Søndag eftermiddag

Et par timer senere står alle fire i elevatoren på hospitalet, på vej op til Kim.

“UH, det muser i saven,” siger Karen. “Åh, sludder, det suser i maven,” retter hun og griner sammen med de andre.

“Her, far, du giver Kim blomsterne og chokoladen og bøgerne,” siger Lise og giver Anton det hele.

Elevatoren standser. De går ud og hen ad gangen til stue 31. Kim sidder op i sengen. Han ser overrasket ud, da de alle kommer ind på stuen. Karen omfavner ham og kysser ham forsigtigt.

“Kim, lille skat, vi kunne ikke komme tidligere. Men nu er vi her - alle sammen,” siger hun.

Kim kigger rundt på dem alle fire. Han smiler nervøst.

“Værsgo, Kim,” siger Anton og lægger blomster og chokolade og bøger på hans seng. “Det er til dig - fra mig - og fra os alle sammen.” Anton bøjer sig ned og klapper Kim på kinden.

Thomas finder stole til dem alle, og Lise sætter blomsterne i en vase. Så sætter de sig alle fire omkring sengen.

“Undskyld, - jeg er ked af det, mor. Og far...” siger Kim og kigger på sine forældre med blanke øjne. “Jeg ved godt, jeg har været dum. Men det var så... dumt alt sammen.”

Karen begynder at græde. Anton sidder uroligt på stolen.

“Hør nu her,” siger han. “Selvfølgelig var det dumt, og jeg er faktisk vred. Meget vred. Min søn - pusher for byens rockere! Lise har fortalt mig det hele. Hvordan kunne du begynde på noget så dumt?”

Kim bliver mere bleg, og hans øjne bliver store og våde, men han siger ikke noget.

“Men Lise har også fortalt mig noget andet,” siger

Anton og kigger på Lise. "Din storesøster har fortalt mig, at du var meget modig i går. Du prøvede at hjælpe os, din mor og far, selv om det var farligt for dig. Du var David mod Goliat, siger hun. Og det er nok rigtigt..."

Anton rejser sig og går hen til Kim. Han tager Kims venstre hånd i sine hænder og klemmer den kærligt.

"Faktisk kan jeg ikke være vred på dig," siger Anton med blød stemme. "Måske skal jeg være vred på mig selv? Det siger Lise. Og din mor siger det samme. Hun siger, at jeg har været alt for hård. Og du har været ked af det. Meget ked af det, fordi jeg blev skuffet, da du ikke kom i gymnasiet. Undskyld, Kim. Og tak for det, du gjorde."

En tåre triller ned ad Antons kind, og han bøjer sig og giver Kim et kys på panden.

"Far," siger Kim og smiler gennem tårer. "Far".

Karen går hen til Anton. Han lægger en arm om hende.

"Ja, og din mor her, hun får en Oscar næste år for sit skuespil på kontoret i dag," siger Anton og giver

Karen et kærligt klem. "Hun havde en stor scene alene sammen med din fine ven med hestehalen, mens Lise fortalte Thomas og mig, at vi ikke kunne sælge huset til hestehalen og hans venner. Og så sagde vi farvel til en køber med 1,2 millioner."

"Ja, det var flot," siger Lise, "men nu skal du høre, Kim. Du har hjulpet din familie, og nu har firmaet et problem. Ejerne bliver ikke glade for, at du har ødelagt deres handel. De vil sælge huset, og jeg tror, de er ligeglade med, hvem der køber det. Så de bliver sure, og det kan blive dyrt for firmaet Anton Høg - og svingersøn."

Kim kigger rundt på dem alle sammen. Hvorfor smiler de alle fire, når der er så store problemer?

"OK, Kim, det var problemet. Her kommer så løsningen: Vi køber selv huset. Jeg mener os fem, vi køber det sammen. Det er jo et to-familie-hus. Der er god plads til os alle fem, - eller seks, snart," siger Lise og peger på sin store mave. "Og mor og far og Thomas, de synes også, det er en god idé."

"Ja," siger Thomas, "jeg tror, vi har råd til det, når vi sælger vores eget hus. Og babyen får både sin mormor og morfar - og sin onkel - i huset. Det er

jo alle tiders!”

Thomas lægger sin hånd på Kims skulder.

“Og jeg glæder mig også til at bo sammen med dig, Kim,” siger Thomas. “Om to måneder, så snakker kvinderne i huset kun om sutteflasker og bleer og baby-mad. Så er det vigtigt, at vi mænd kan stå sammen, ikke?”

Kim nikker. Han ser glad og forvirret ud.

“Og ved du hvad,” siger Thomas, “jeg mangler faktisk også en ung og stærk makker i min kajak. Vi kan ro kajak sammen i weekenden. Har du ikke lyst til det?”

“Jo, men jeg har aldrig prøvet at ro kajak,” siger Kim.

“Hør nu her, mister Rambo!” siger Thomas, “i din alder kan man lære alting, - og de der armmuskler, de passer fint til min kajak! Og så skal du vise mig, hvordan du træner i kondirummet. Du kan nok lære mig noget.”

Kim griner og slår Thomas på armen med sin raske hånd.

“Hvad så?” spørger Lise og kigger på Karen og Anton. “Vi køber huset, er det en aftale? I får stue-lejligheden, og vi tager første sal. Men jeg siger helt klart: Jeg er ikke god til havearbejde!”

“Jamen du godeste, min søde pige, jeg vil gerne passe haven, det ved du godt,” siger Karen. “Og passe babyen. Åh, jeg glæder mig sådan! Kan vi sælge vores hus snart, Anton?”

“Hør nu lige her,” siger Anton og rejser sig op. “Taler du ikke med byen bedste ejendomsmægler?” Anton slår sig selv på brystet som Tarzan, og de andre griner. “Taler du ikke med Anton Høg - og svingersøn? Selvfølgelig kan vi sælge vores hus. Og Lises og Thomas’ hus. Og så køber vi den store kasse og flytter ind der. Alle sammen. Og så skal der være liv og glade dage! Det siger Anton Høg - og søn.”

15. Det er godt at snakke sammen

Søndag aften

Karen og Anton kommer hjem. Anton hænger jakken over en stol og sætter sig i sofaen. Karen tager skoene af og sætter sig ved siden af Anton.

“Pyha!” siger Anton, “sikke en dag! Jeg er snart for gammel til så mange hurtige beslutninger.”

“Så er det godt, du har en ung familie,” siger Karen og kysser ham på kinden. “Jeg glæder mig til, at vi skal bo i samme hus som Lise og Thomas og deres baby. Jeg er sikker på, at Kim også glæder sig. Han har været enebarn alt for længe. Nu bliver han lillebror og onkel, snart. Det bliver dejligt.”

“Ja, Karen, men hvordan kunne Kim være så dum? Tænk, at begynde at ryge hash! Og sælge hash! Jeg forstår det ikke!”

Karen rejser sig. Hun går ud i køkkenet og henter vandkanden. Så begynder hun at vande planterne i stuen. Hun står stille og snakker med en meget lille plante på reolen.

“Nå, lille du, er du så tørstig? Værsgo, her er dej-

ligt vand. Så kan du vokse og blive stor og stærk. Ja, og ved du hvad, nu skal vi snart flytte. Ikke så langt væk. Kun over i nabohuset. Og det er Kim, der har klaret det hele. Han var David mod Goliat. Det siger Anton selv. Han kæmpede mod de store stærke rockere, fordi han ville hjælpe os. Vi vil ikke have en rocker-borg som nabo, vel? Vi vil ikke have folk med pistoler og hash og bomber og kokain og den slags, vel? Nej, det vil vi ikke. Måske er der også nogle søde rockere, som ikke laver den slags, men man kan aldrig vide, vel?

Og Anton kan godt forstå nu, at Kim var ked af det, fordi Anton aldrig var tilfreds med ham. Kim er ikke så dygtig i skolen, vel? Ikke så dygtig som sine søstre. Og så blev Anton skuffet, og hård. Og Kim blev ked af det.

Og hvad lavede Kim så? Han lavede sig selv til Rambo, ja, det gjorde han. Han trænede i kondi-rummet hele tiden, og han fik så store muskler. Men det var ikke nok for Kim, vel? Nej, han ville være en rigtig mand, og så kom han i kontakt med de der rockere. Og begyndte at sælge hash for dem. Så var han en rigtig mand, troede han. Og det var jo dumt, men det var bare, fordi hans far ikke ville acceptere ham, tror jeg. Men nu har hans far lært...”

“Hold så op, Karen!” siger Anton og smiler træt. “Er

det ikke nok med én Oscar om dagen? Jeg har forstået det hele. Og ved du hvad, - jeg glæder mig faktisk også til, at vi får en baby i huset. Så kan du fortælle alle dine historier til babyen - og ikke til planterne.”

Karen smiler glad og kommer hen til Anton. Hun hælder de sidste dråber vand fra vandkanden ned over Antons hovede.

“Ja, min skat, jeg er faktisk også lidt træt af at tale med planterne. Men ved du hvad, faktisk vil jeg meget hellere tale med dig. Babyer kan jo ikke forstå alting, vel?”

VERK MENNTASKÓLINN
Á AKUREYRI
BÓKASAFN